

2. szolgálat D-hét 2025 Úny

Használok a bennem élő tüzet. Használok a hangomat.

Így fejeztük be tegnap az első szolgálatot.
Ez a D-csoportos kiáltványunk kezdete.

A mi forradalmunk nem vihar, hanem friss, vidám szellő, amely valóban mindent tisztára fúj. Mire várunk még? Miért vagyunk még mindig itt, tennünk kell valamit!

Igen, várjunk még egy percet. Álljunk meg egy pillanatra életünk gyorsvonatával, hogy eltűnjünk azon, hová tartunk valójában.

Hová is dübörögünk?

Tele vagy étellel, iskolába jársz, dolgozol, minden szombaton focimeccset játszol, minden csütörtökön hegedűórát tartasz, és hamarosan a barátaiddal kempingezel a hegyekben

Igen, bulizni fogsz, alszol, podcastokat hallgatsz, filmeket nézel vagy sajátot készítesz.

Kutass! Fedezz fel ! Élj!

De rendszeresen irányítsátok a belső tüzetek fényét mindenre, a tüzet, amely oly csendesesen és mégis olyan erőteljesen ég bennetek, mindenre, amit láttok, tapasztaltok és gondoltok.

Kérdezd meg magadtól: Miért? Milyen céllal?
Hová tartok valójában?

Ily módon keresd a válaszokat, a válaszaidat, és minden tapasztalat segítségével egyre inkább ereszkedj le a fejedből a vágyakozó szívedbe. Találd meg azt az örömet és elégedettséget, amit keresel a világban, magadban is.

Mert van egy tűz, amely megmutatja a helyes utat, vagyis azt, ami a legmegfelelőbb számodra.

Belső tüzünkből igyekszünk kedvesek lenni mindenkihez és önmagunkhoz is, különösen azért, mert megértjük, hogy mindenki a saját tudatállapotából gondolkodik, érez és cselekszik.

Emlékszel? Lehet, hogy én mindig 2-est dobok, te pedig mindig 6-ost. Lehet, hogy az én poharam félig üres, a tiéd pedig félig tele van, és jelenleg nem tudom a jó oldalát nézni a dolgoknak. Ennek köze lehet az öregedéshez, vagy ahhoz hogy bal lábbal keltem fel, vagy a tudatomhoz is, amelyet az eddigi tapasztalataim alakítottak. Tekintetem és érzéseim még nem látják az egész poharat, vagy az asztalt, amelyen az a pohár áll, hanem csak azt az üres tárgyat, de biztos vagyok benne, hogy holnap vagy néhány hét múlva teljesen más lesz.

Mi sem vagyunk humanisták, és nem tűzzük ki magunk elé azt a célt, hogy megjavítsuk a világot, hogy tökéletes Földre tegyük, mert megértjük, hogy ez a világ így működik, és hogy van egy másik világ, ahol alapvetően minden másképpen van.

Ez a világ, amelyet olyan jól ismerünk, része annak a nagy tervnek, amiről tegnap is beszéltünk. Lehet, hogy azt gondolod: Mit értek meg valójában ebből a nagy tervből?

Soroljuk fel, mi jut eszedbe ezzel kapcsolatban:

Emberi lény vagyok, van valami körülöttem ami körbevesz, ami nem ennek a világnak az építőanyagaiból épült fel.

Olyan világban élek, amely maga a káosz, és amiből mi magunk csinálunk káoszt.

Tudom ugyanakkor , hogy van a rend. Ahol minden tudja a helyét, minden összefügg egymással, egymás körül forog, vonzza vagy taszítja egymást.

Az én helyem megtalálható egy családban, egy baráti társaságban, de egy földgömbön is, amelynek ugyancsak helye van egy nagy univerzumban, csillagokkal és bolygókkal.

Ameddig a szemed ellát, ameddig a tekinteted eljut, technológiai bravúrok és szédítő formulák segítségével vagy ezek nélkül, minden, amit látsz,

vagy amiről tudod, hogy ott van, még mindig ennek a világnak a része. Végeláthatatlan sora van a bolygóknak, csillagoknak és univerzumoknak, amelyek még mindig a dialektikához tartoznak.

Ezt a szürkeállományunk nehezen érti meg. Talán már elgondolkoztál ezeken?

Fekszel a fűben, nézed a felhőket, és megpróbálsz határtalanná , vég nélkülivé válni. Tudatoddal kitöltöd a felhőkig érő teret, és továbblépsz. Megpróbálsz nem az univerzum peremén gondolkodni. Mivel ez nem működik, falat helyezel az elmédbe. És átléped ezt a falat, hogy megismételd ugyanazt, de a fejednek szüksége van egy határra, egy kerítésre, egy végre.

Az egységgondolkodás, a teljesség, a végtelenség, az örökkévalóság az éntudatunk fogalmai és azok is maradnak. Nem számít, milyen elszántan és mélyen gondolkodsz rajta, nem tudsz egygyé válni az egységgel.

És mégis hordozol egy gyöngyöt, egy cseppet ebből az egységből, ebből a teljességből, nagyon közel magadhoz.

Forradalmunkhoz nincs szükségünk fegyverekre, zászlókra vagy tömegekre.

Mélyen meg kell értenünk az egységet. A történeteket erről az egységről, a Fény gyönyörű Földjéről, ahol minden egy, egy egész, amely tökéletes szépségben és harmóniában él egymással és egymásért, amit egészen kis korotok óta hallgattok.

Az A-csoportban hallottuk a gyöngy énekét és egy bátor gyermek történetét , aki a Felejtés Földjén keresztül utazott, hogy megszerezze a gyöngyöt és visszahozza a Tudás Földjére.

A B-csoportban hallottál a királyi kristálpalotáról és kíváncsi gyerekekről, akik tudni akarták, mi van a palotán kívül, és sok vándorlás után királyi gyermekként tértek vissza.

A C-csoportban meséltünk Parsival Grál kereséséről, amelyet csak akkor találhatott meg, ha mélyen magába nézett, legyőzte magát és gyógyulást hozott, hogy ő maga is Grál-király lehessen.

Ma Nácisz történetét szeretnénk elmesélni. Van benne egy rejtett, mély szimbolizmus, amely tökéletesen illik ahhoz a fiatalhoz, akivé váltál.

Illeszkedik a kiáltványunk második kiindulópontjához, amelyről később bővebben is beszélünk.

Nácisz a görög mitológiából származik. A folyó istene, Kephisszosz és a vízi nimfa, Liriopé házasságából egy nap megszületik fiuk, Nácisz.

Lélegzetelállítóan gyönyörű fiatalemberré cseperedik. Mindenki beleszeret, istenek, emberek és nimfák egyaránt, de ő mindegyikük előtt bezárja a szívét, elutasítja őket.

A hegyi nimfától, Ehotól azonban nem tud megszabadulni . Mindenhová követi Náciszt, vágyakozva és csendben, mert meg van átkozva: csak mások utolsó szavait tudja ismételni.

Végül Nácisz elutasítja őt is, és Echo teste eltűnik. Ezután csak egy hang, egy visszhang marad belőle a hegyekben és az erdőkben.

Nemesis istennő annyira dühös lesz Nácisz hideg elutasítása miatt, hogy úgy dönt, megbünteti érte. Megmutatja neki tükörképét egy tóban, és Nácisz azonnal beleszeret saját tükörképébe.

De hamarosan rájön, hogy nem tudja megérinteni a tükröződést a vízben, mert ha megpróbálja ,a víz hullámozni kezd és a kép eltűnik. Így Ott marad, szomorúan és vágyakozva nézi magát a tükörmedence felszínén.

Egy nap azonban olyan nagy lesz a vágya, hogy áthajol a perem szélén, hogy talán most sikerül majd nagyon közel kerülnie a gyönyörű képhez. Ekkor azonban örökre eltűnik a tükörkép a vízben.

Azon a helyen, ahol utoljára a teste feküdt, egy virág nő, egy nácisz .

Nácisz egy arrogáns fiú, aki csak önmagával foglalkozik?

Nem hiúságból, hanem vágyakozásból nézi a tükörképét.

A magasabb szférák diszharmóniájából emelkedett ki és belezuhan az anyagba, elveszíti kapcsolatát eredeti, isteni természetével. De belül érzi, hová tartozik valójában.

A tó, amelybe néz, az anyagi világot szimbolizálja, amelyben élünk. Egy világot, amely csak tükröződések, reflexiókat mutat, de magát az igazságot, a szépséget, az egységet nem.

Nárcisz buzgón vágyik erre az egységre, a teljességre, amelyből származik, és megszállottan keresi önmagában. De a tükörképe egy hamis én: az ego csupán.

Végül eltűnik a vízben és meghal. Ez nem büntetés, hanem áldozat: a hamis én teljes feloldódása.

Virágként tér vissza: nárciszként újjászületett, egy teljesen új létállapotban.

Nárcisz története az elveszett eredet, az elveszett egység kereséséről szól. Egy belső keresés, amelyet te, én, mindannyian követünk.

Ez a történet szimbolikus módon mutatja meg, hogy az anyagban minden az eredetét tükrözi. Nemcsak mi, bukkott lelkek, hanem minden körülöttünk: egy fa, egy hegy, az állatok valami nagyobb, egy forrás tükörképét mutatja meg nekünk.

Ez az ötlet elvontnak hangzik, de kézzelfoghatóvá válik, ha a saját testedre nézel.

Megszoktuk, hogy azt gondoljuk: a szív pumpálja a vért, a tüdő pedig az oxigént. Ez igaz és tudományosan helyes, de ennél még több is van.

Minden szerve mint szimbólumra is tekinthetsz, egy nagyon mély jelentés hordozójaként: a szív, mint a belső tűz középpontját.

Amint a tüdő, az élet leheletének kapuja, az isteni áramlás, amely élni készlet.

A máj. Nézzük meg a szót: a máj életet tartalmaz, amely nemcsak megtisztítja a vért, hanem segít a fényerő magasabb szintű feldolgozásában.

A tested nemcsak egy templom, amely megérdemli a gondozást, hanem egy szentírás is, amelyben az emlékek tárolódnak. Emlékek arról, hogy ki vagy valójában.

Nárcisz története nem annyira figyelmeztetés az önzésre, hanem azt meséli el nekünk, hogy ezen a világon minden folyamatosan megpróbál felébreszteni téged, engem, mindannyiunkat.

Minden emlékeztet valamire, amit valaha ismertél, egy olyan eredetre, amely nagyszerű, isteni és még mindig jelen van benned.

Mi hát a Terv? Ez tényleg sokkal nagyobb, mint gondolnánk.

És ennek a nagy élettervnek a beteljesülése, az önátadás és a visszatérés a harmonikus egységhez, amelyet magunkban hordozunk, és amely állandóan arra hív bennünket, hogy tudatosan kapcsolódjunk a nagy Minden-Egységhez,

Igen, ezt gyakran számtalan gondolat, kötelezettség, zavaró tényező temeti el, ami nem feltétlen rossz dolog, hiszen folyamatosan kapunk segítséget a megoldásokhoz nagyon különböző formákban.

Itt, az Pelikán templomban a szívünkől beszélünk és hallgatjuk ezt az egységet. Erre összpontosítunk.

Elmész a centrumodba a D-s összejövetelekre, klubbokra.

De meghallgathatod a Noverosai CD-t, olvashatsz egy képeskönyvet vagy más könyveket, vagy gondolhatsz a Rózsakertre itt Únyban, amikor egyedül vagy és furcsán érzed magad ebben a világban.

És mindez segít, mert minden mély, tudatos kapcsolat az egységgel, az eredettel közelebb hoz benneteket. De vannak más dolgok is amik az isteni eredetetről árulkodnak.

Nézz meg egy virágot, bármilyen virágot, amely mindig a nap felé fordítja a szívét, nézd meg a hegyet, amely állandóan felfelé mutat: magasabbra, mondja a hegy. Nézd meg a csillagokat, és azon túlra is, lásd , hogy valójában mindennek a része vagy.

Gondolj a másokkal való találkozásokra is, akiket nagyon szeretsz. De azokkal is, akikkel nem jössz ki, és esetleg vitába vagy veszekedésbe keveredsz. Mindig tanulsz belőle valami értékeset, talán nem abban a pillanatban, de mindig eszközként használhatod, hogy megtanuld, ki is vagy valójában.

Az életerterv óriási nagy, ha közelebből megnézzük.

Minden zseniális rendszerként működik ahhoz , hogy a Föld olyan hely legyen, ahol minden ember lehetőséget kap arra, hogy emlékezzen eredetére.

Ha elcsendesedsz, és a szíved, a belső iránytűd szemével nézel, látni fogod, hogy folyamatosan segítséget kapsz ahhoz, hogy egy földi emberből sugárzó lélekemberré válj, ahogy Nácisz is gyönyörű aranysárga virággá változott.

Ezért szeretnénk ezt a szolgálatot a D-kiáltványunk második alapelvével zárni:

Átlátok a tükröződéseken, és elengedem a hamis képeket.

Használok a belső iránytűmet és követem az áramlást a forráshoz: az egységhez.

Azzá válok, aki valójában vagyok!

ÁMEN